

SUSAN
WIGGS

*Schitterende
ijsster*

Vertaling Sandra ter Weele

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2009 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *Lakeshore Christmas*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Sandra ter Weele
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Mohann / Pixabay
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1152 3
ISBN 978 94 027 6431 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie november 2022

Originele uitgave verschenen bij MIRA* Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Aan het einde van een winterse dag kwam de jongen in de schemering bij de rand van de stad aan. Hoewel het nog niet was gaan sneeuwen, was de lucht ijzig koud en leek het leven uit de velden en de bossen te zijn gezogen. Het landschap zag er grijs en grauw uit.

De weg versmalde zich tot één baan en liep over een overkapte brug die op een opeenstapeling van eeuwenoude stenen was gebouwd. Door de jaren heen was het bouwsel verweerd geraakt en plank voor plank vervangen, maar echt veranderd was hij uiteindelijk niet. De afgesleten stenen en de verdorde begroeiing aan de oever van de rivier waren door de zachte adem van de vorst bedekt met een laagje vriesdauw; de bomen in de omliggende boomgaarden en bossen hadden hun bladeren al lang laten vallen. Het was alsof het bevroren landschap ergens op wachtte, alsof alles klaarstond, alsof het podium gereed was.

Een vastberaden kalmte had zich van hem meester gemaakt, in de wetenschap dat zijn taak hier niet gemakkelijk zou zijn. Harten zouden gebroken en weer gelijmd moeten worden, waarheden zouden boven water komen, er zouden risico's moeten worden genomen. Maar, dacht hij, dat was nu eenmaal hoe het leven in elkaar zat – het was rommelig, onvoorspelbaar, vreugdevol, mysterieus, pijnlijk en verlossend.

Een groen-wit bord in de vorm van een schild gaf aan dat hij zich nu in het stadje bevond: AVALON, ULSTER COUNTY. 1325 METER BOVEN ZEENIVEAU.

Verderop waren op een billboard begroetingen te lezen van de Rotary, de Kiwani's en een heleboel andere kerkgenootschappen en buurtverenigingen. Bezoekers werden welkom geheten in Avalon, gelegen in het hart van het natuurgebied Catskills. Er was ook een bord dat toeristen aanraade om Willow Lake te bezoeken, het 'Juwel van de bergen'. Nu was deze lichte overdrijving kenmerkend voor de vele stadjes gelegen aan een meer in dit gedeelte van de staat New York, maar dit stadje, Avalon, straalde de ernst en charme uit van een plek met een lange en gecompliceerde geschiedenis.

Hij was een van die complicaties. Hij begreep niet helemaal wat hem hier bracht, kon slechts een glimp opvangen van het mysterie van het menselijke hart. Misschien werd hij helemaal niet geacht te begrijpen waarom er juist op dit moment een botsing zou gaan plaatsvinden tussen het verleden en het heden. Misschien volstond het om te weten wat zijn doel was – het rechtzetten van een oude fout. Hoe hij dit precies ging doen wist hij ook niet. Het zou vanzelf wel duidelijk worden, stukje bij beetje, op het juiste moment.

Het hart van het stadje werd gevormd door een mooi gemetseld plein dat was gebouwd rondom een gotisch bouwwerk waarin zich meerdere kantoren en de rechtbank bevonden. Daaromheen bevonden zich gezellig verlichte winkels en restaurants. De eerste kerstslingers en kerstlichtjes sierden de gietijzeren lantaarns op het plein. In de verte lag Willow Lake, als een indigo laken onder de schemerende hemel, het wateroppervlak bedekt door een laagje ijs dat in de loop van de winter steeds dikker zou worden.

Een paar straten verderop bevond zich het treinstation. Er was net een trein aangekomen waar mensen uit stroomden die te-

rugkwamen van hun werk in de grotere steden – Kingston, New Paltz, Albany en Poughkeepsie, enkelen kwamen zelfs helemaal uit New York City. De mensen snelden naar hun auto's om zo snel mogelijk uit de kou te zijn en zich naar huis te begeven, naar hun families. Er waren zoveel manieren om een familie te creëren... maar helaas evenveel manieren om die weer kwijt te raken. Vergeving was echter een pijler van de menselijke natuur, waardoor misschien slechts één woord of één lief gebaar volstond om een verzoening tot stand te brengen.

Het voelde vreemd om na al die tijd terug te zijn. Vreemd en... belangrijk. Er stond iets groots te gebeuren, of mensen dat nu wisten of niet. En hij moest zien te helpen. Vurig hoopte hij dat het zou gaan lukken.

Niet ver van het station bevond zich de lokale bibliotheek, een gebouw in oud-Griekse stijl. De eerste steen was precies negennegentig jaar geleden gelegd; die datum zou hij altijd onthouden. Om het gebouw heen lag het prachtige stadspark, met een wirwar van voetpaden, omringd door kale bomen. De bibliotheek stond op dezelfde plek als vroeger. Het oude gebouw was een eeuw eerder tot de grond toe afgebrand, waarbij een dode was gevallen. Er waren nog maar weinig mensen die precies wisten wat er toen was gebeurd, of die begrepen wat voor impact die gebeurtenis op het leven in het stadje had gehad.

Met behulp van het geld van een rijke familie die de instelling op waarde had weten te schatten, was de bibliotheek na de brand weer opgebouwd. Gebouwd van een robuuste steensoort, en daardoor zo goed als brandveilig, had de nieuwe Avalon Free Library al bijna honderd jaar aan zich voorbij zien gaan – tijden van overvloedige welvaart en verpletterende armoede, oorlog en vrede, sociale onrust en saamhorigheid. Het stadje was ver-

anderd, de wereld was veranderd. Mensen kenden elkaar niet meer, en toch waren er constante factoren gebleven, zoals de bibliotheek. Voorlopig dan...

Hij slaakte een zucht, zijn adem vormde een wolkje in de lucht terwijl herinneringen hem overspoelden, hem kwelden als een onvoltooide droom. Al die jaren geleden was de eerste bibliotheek vernietigd. Nu was het voortbestaan van deze in gevaar. Niet door een brand, maar door iets wat net zo gevaarlijk was. Hopelijk was er nog tijd om het monument te redden.

Het gebouw had hoge ramen aan alle kanten en een atrium met een glazen overkapping, zodat licht de ruimte in stroomde. Als hij door de ramen gluurde kon hij eikenhouten boekenkasten zien, tafels en studieplekken waar mensen over boeken gebogen zaten. Achterin was de personeelsruimte zichtbaar.

Bij het licht van een tafellamp zat een vrouw hard te werken aan een rommelig bureau. Haar bleke gezicht stond zorgelijk, bijna wanhopig.

Ze stond abrupt op, alsof haar net iets te binnen was geschoten en streek met haar handen over haar bruine rok. Vervolgens greep ze haar jas van een rek, waarna ze zichzelf dik inpakte tegen de kou buiten – laarzen, oorwarmers, een muts, wanten. Ondanks de aanwezigheid van de vele bezoekers leek ze afwezig en heel eenzaam.

De scherpe, droge kou dreef hem naar de gewelfde ingang van het gebouw, met aan weerszijden zuilen waarin in bas-reliëf wijze spreuken waren gekerfd. Hij stond stil om de woorden te bestuderen van de geleerden – Plutarchus, Socrates, Judah ibn-Tibbon, Benjamin Franklin. Hoewel de woorden veel wijsheid bevatten, kon de jongen zich in dit geval alleen door zijn eigen hart laten leiden. Het was tijd.

De vrouw, die met gebogen hoofd haastig kwam aanlopen, botste bijna tegen de jongen op toen ze het gebouw verliet door de zware voordeur.

‘O,’ zei ze, terwijl ze snel een stap opzij deed. ‘Sorry, ik zag je niet.’

‘Maakt niet uit,’ zei de jongen.

Iets in zijn stem deed haar even stilstaan, waarop ze hem kort opnam door haar dikke brillenglazen. Hij probeerde zichzelf te zien zoals zij hem waarschijnlijk zag – een jongen van amper zestien, met serieuze donkere ogen, een olijkleurige huid en haar dat al te lang niet meer met de schaar van een kapper in aanraking was geweest. Hij droeg een tweedehands legerjas en een wijde tuinbroek die sjofel maar schoon was. De winterkleden bedekten zijn littekens, de meeste in ieder geval.

‘Kan ik je helpen?’ vroeg ze, lichtelijk buiten adem. ‘Ik sta op het punt om weg te gaan, maar...’

‘Ik denk dat ik wel kan vinden waarnaar ik op zoek ben, maar bedankt,’ zei hij.

‘De bibliotheek gaat vanavond om zes uur dicht.’

‘Ik heb niet lang nodig.’

‘Hebben wij elkaar al eens eerder ontmoet?’ vroeg ze. ‘Ik probeer alle bibliotheekbezoekers te leren kennen.’

‘Mijn naam is Jabez, mevrouw. Jabez Cantor. Ik ben... nieuw hier.’ Het was geen leugen. Niet echt.

Ze glimlachte, hoewel haar blik nog steeds bezorgd was. ‘Maureen Davenport.’

Dat weet ik, dacht hij. Ik weet wie jij bent. Hij wist hoe belangrijk ze was, ook al wist zij dat zelf niet. Ze had zoveel gedaan hier in dit stadje, hoewel ze dat zelf wellicht niet beseftte.

‘Ik ben de bibliothecaresse hier,’ legde ze uit. ‘Ik zou je een rondleiding willen geven, maar ik moet ergens naartoe.’

Dat weet ik ook, dacht hij.

'Ik zie je vast snel weer, Jabez,' zei ze.

Ja, dacht hij, terwijl ze haastig wegliep. Dat is een ding dat zeker is.

Hoofdstuk 2

De wangen van Maureen Davenport tintelden na de korte wandeling van de bibliotheek naar de bakker. Hoewel ze het heerlijk vond om een frisse neus te halen, was ze dankbaar voor de warmte van de Sky River Bakery. Terwijl ze haar oorwarmers en muts afdeed en haar handschoenen uittrok, bekeek ze de mensen die zich verdrongen om de vitrine met gebakjes. Er kwamen steeds meer stelletjes binnen, die aan de tafeltjes om haar heen plaatsnamen.

Hij was er duidelijk nog niet. Het voelde erg ongemakkelijk om op iemand te wachten die niet wist hoe je eruitzag. Ze overwoog om een grote mok thee of warme chocolademelk te bestellen, maar er stond een rij voor de kassa, dus ging ze zitten en sloeg het boek open dat ze aan het lezen was: *Christmas 365 Days a Year. How to Bring the Holiday into Your Everyday Life*.

Maureen was altijd aan het lezen. Al sinds ze klein was had ze plezier en troost gehaald uit boeken. Voor haar was een verhaal zoveel meer dan woorden op een pagina. Een boek openslaan was voor haar als een deur naar een andere wereld openen: zodra ze over de drempel stapte, was ze ergens anders. Wanneer ze een verhaal las, werd ze een ander persoon.

Ze hield van alle soorten boeken: romans, non-fictie, kinderboeken, handleidingen. Natuurlijk, aangezien ze de bibliothecarisse van dit stadje was, waren boeken haar werk. Maar omdat ze net zoveel van boeken hield als andere mensen van lekker eten,

waren boeken tevens haar leven. Ze probeerde zich echter niet al te veel te laten meeslepen door de bladzijde die ze nu aan het lezen was, aangezien ze tegelijkertijd met een schuin oog in de gaten moest houden of haar afspraak binnenkwam.

Hij. Eddie Haven. En hij was er nog niet.

Terwijl de minuten verstreken, voelde Maureen zich steeds meer paranoïde worden. Wat als hij niet kwam opdagen? Wat als hij haar liet zitten? Kon ze hem dan ontslaan? Nee, dat kon ze niet. Hij was een vrijwilliger, en je kunt een vrijwilliger niet echt ontslaan. Trouwens, de rechtbank had besloten dat hij voor haar moest werken.

Waarom zou een man als Eddie Haven tijd met haar willen doorbrengen als hij daar niet toe werd gedwongen door een gerechtelijk bevel? Ze probeerde zich niet beledigd te voelen door de gedachte dat de enige reden waarom hij zich in de buurt van iemand als haarzelf zou willen bevinden naar alle waarschijnlijkheid een juridisch vonnis was. Ze pasten totaal niet bij elkaar, dat was een feit, misschien zelfs een natuurwet. Hij was ongelooflijk knap, een beroemdheid (oké, een derderangs beroemdheid, maar toch) en een ontzettend getalenteerde muzikant.

Lang geleden was hij een van de bekendste gezichten van het land geweest; als kindsterretje was zijn roem op jonge leeftijd tot een hoogtepunt gestegen, om daarna weer snel uit te doven. Toch had zijn rol in die ene kaskraker – die nog steeds op televisie werd uitgezonden – ervoor gezorgd dat zijn naam tientallen jaren later nog steeds niet was vergeten. The Christmas Caper, een hartverwarmende film die de hele wereld had veroverd, was een vast onderdeel van de feestdagen geworden. Zijn naam was inmiddels aan die van een heleboel vrouwen gekoppeld; zo nu

en dan publiceerde een roddelblad weer een foto van hem met een of ander sterretje in wording. Hij was een tijdje van de radar verdwenen, maar onlangs had hij de geruchtenmolen weer volop laten draaien. De dvd ter gelegenheid van het vijftienvigjarige jubileum van zijn film was kortgeleden uitgebracht, wat de interesse in hem weer had doen oplaaien.

Maureen had werkelijk niets met hem gemeen. Hun paden hadden elkaar één avond gekruist, iets wat hij zich hoogstwaarschijnlijk niet eens meer herinnerde, terwijl het voor eeuwig in haar geheugen stond gegrift. Hij woonde in New York City, maar tijdens de feestdagen kwam hij altijd naar Avalon, zij het met tegenzin. Ze had gehoord dat hij vrienden had in het stadje, hoewel zij daar niet een van was. Voor zover ze wist had hij nog nooit een voet in haar bibliotheek gezet.

Toch had het bijna als het plannen van een date gevoeld om hun ontmoeting hier te regelen. Het rendez-vous was via e-mail tot stand gekomen... uiteraard. Over de telefoon afspreken had haar veel te intimiderend en gedurfd geleken. E-mailcontact was minder eng; per e-mail kon ze niet van de wijs worden gebracht en kon ze zelfs voorwenden dat ze een boeiende persoonlijkheid was. Ze had hem dus nog niet écht gesproken – waarom zou je elkaar nog spreken als je ook kon mailen? – maar toch had het regelen van hun ontmoeting als het plannen van een date gevoeld. Wat het natuurlijk helemaal niet was, want vrouwen als Maureen Davenport gingen zelden op date.

Behalve misschien in boeken. En in dromen, natuurlijk.

Het gebeurde alleen in dromen dat een doodgewone boekenwurm werd opgemerkt door iemand als Eddie Haven.

Zelfs als die doodgewone vrouw eens zijn leven had gered. Zuchtend schudde ze die pijnlijke herinnering snel van zich af.

Ze was al heel lang niet meer op date geweest. Haar overmatig nieuwsgierige familie en vrienden hield ze voor dat ze nu eenmaal heel kieskeurig was. Ze kromp nog steeds ineem als ze aan haar laatste twee dates dacht: een uitje met een postzegelverzamelaar genaamd Alvin, en een heel slecht concert dat ze vorig jaar bezocht had met Walter Grunion. Ze was thuisgekomen met hoofdpijn en het voornemen om niet meer uit te gaan met mannen enkel en alleen omdat dat van haar werd verwacht. Ze was vastbesloten om geen ja meer te zeggen tegen mannen in wie ze niet geïnteresseerd was, ook al zei iedereen om haar heen dat ze (nog net) een twintiger was en daarom op dates hoorde te gaan.

De mensen die de bakkerswinkel in en uit liepen keken Maureen amper aan, iets waar ze prima mee kon leven. Ze had het nooit fijn gevonden om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Lang geleden had ze ervan gedroomd om bekend te zijn. Het leven had haar echter al snel van die wens genezen. Op jonge leeftijd was ze erachter gekomen dat bekend zijn en herkend worden nooit een vervanging konden zijn voor je geliefd en gekoesterd voelen. Maureen was geen opdringerig persoon, dat paste gewoon niet bij haar. Onder de radar blijven kostte haar geen moeite. Ze droeg een T-shirt waar ESCHEW OBFUSCATION opstond en een button die intellectuele vrijheid propageerde, maar de slogans leken niemand op te vallen. Misschien was het hippe shirt te veel weggemoffeld onder haar gebreide vest (een zelfgemaakt cadeau van haar favoriete tante), dat paste bij haar tweedrok, maillot en laarzen. Ze wist dat haar kledingstijl gewoontjes en saai was, maar dat maakte haar niets uit. Mode was voor mensen die op zoek waren naar aandacht.

Zo nu en dan ving ze iemands blik en gaven ze elkaar een vriendelijk knikje. Ze was zo iemand die mensen alleen maar

vaag van gezicht kenden, iemand die ze af en toe zagen maar niet echt konden plaatsen.

Dit had Maureen altijd vreemd gevonden, omdat ze zelf een goed geheugen had als het op gezichten en namen aankwam. Zo wist ze bijvoorbeeld dat Kim Crutcher aan een tafel verderop koffie zat te drinken met haar vriendin Daphne McDaniel, die zat te knabbelen aan een donut met spikkels in alle kleuren van de regenboog. Zij bezochten allebei regelmatig de bibliotheek. Net als Mr. Teasdale, die aan de andere kant van het café dromerig uit het raam zat te staren. Hij gebruikte regelmatig de voorzieningen van de bibliotheek voor slechtzienden. Zonder dat het haar moeite kostte kon Maureen de namen opnoemen van alle kinderen die lawaaierig richting de uitgang liepen met de lekkernijen die ze altijd na hun ijshockeytraining kochten: Chelsea Nash, Max Bellamy, AJ Martinez, Dinky Romano.

Ze vroeg zich af of Eddie Haven genoot van zijn bekendheid. Misschien zou ze dat eens aan hem kunnen vragen, nu hij gedwongen was om met haar samen te werken.

Misschien ook niet.

De trieste waarheid was dat ze hem waarschijnlijk niet eens zou durven vragen hoe laat het was, laat staan hoe hij tegen de voor- en nadelen van het beroemd zijn aankeek. Ze wist genoeg over Eddie Haven. Toch kende ze hem niet. Misschien zou dat veranderen in de komende weken voor kerst.

Misschien ook niet.

Ze vroeg zich af of het mogelijk was om iemand te leren kennen zonder dat diegene háár wilde leren kennen. Zou ze dat durven uitproberen?

Ze las een pagina in haar boek en probeerde daarna niet meteen weer op de verlichte klok aan de muur te kijken. Aan een

tafeltje naast haar barstten mensen in lachen uit, de opgewonden stem van een blij kind schalde door de drukke lunchroom. Naast de bibliotheek en de Heart of the Mountains Church was de Sky River Bakery een van haar favoriete plekken in de stad. Het was onmogelijk om verdrietig of neerslachtig te zijn in een bakkerswinkel. Er moest iets in de zoete deeggeur zitten waar mensen sereen van werden, want iedereen die Maureen om zich heen kon zien leek gelukkig.

Een meisje met een wit schort voor stond op een krukje op de muur te schrijven welke taarten speciaal voor Thanksgiving waren gemaakt, en wat reeds kon worden besteld voor kerst. Toen ze dat zag, voelde Maureen zich blij vanbinnen worden. Het was bijna kerst, en ondanks alles wat er in haar leven gaande was, was dit haar favoriete tijd van het jaar.

Ze kon de drang niet weerstaan om nog een blik op de klok te werpen. Eddie Haven was nu echt te laat. Zeven minuten om precies te zijn. Niet dat ze dat zo precies bijhield – of eigenlijk wel. Hoelang moest je wachten totdat een ander echt te laat was? Vijf minuten? Tien? Twintig? En wiens verantwoordelijkheid was het om contact op te nemen met de ander? Degene die op zich liet wachten of degene die aan het wachten was?

Met haar hoofd in haar handen steunend keek ze uit het raam. Er waren rond dit tijdstip veel mensen op straat die vanuit hun werk of naschoolse activiteiten naar huis gingen. Een jongen liep voorbij. In een oogwenk herkende ze hem als de jongen die ze eerder die dag bij de bibliotheek had gezien, Jabez. Hij had grote donkere ogen met lange wimpers. De zelfverzekerdheid en formaliteit waarmee hij zich aan haar had voorgesteld hadden Maureen verrast, maar ze wist niet precies waarom. Hij keek naar de broden en gebakjes en voelde met zijn hand in de

zak van zijn kakikleurige jack. Na een zucht te hebben geslaakt, waarbij zijn adem leek te bevriezen door de kou, liep hij verder. Ze had de neiging om hem te roepen, hem iets aan te bieden, maar wat? Maureen was niet gewend om sociale impulsen te volgen en ze betwijfelde bovendien of een tiener op een uitnodiging van de lokale bibliothecaresse zat te wachten.

Na negen minuten begon ze zich af te vragen of ze zich misschien vergist had in de tijd, of in de locatie. Voor de zekerheid pakte ze haar klembord erbij en bekeek de uitgeprinte e-mails van haar en Eddie. Nee, ze had het tijdstip niet verkeerd onthouden. Hij was te laat. Er was geen excuus voor.

Toen hij twaalf minuten te laat was, begon ze pas echt nerveus te worden. Misschien moest ze hem toch bellen. Maar ze had zo'n hekel aan telefoneren. Of... Wacht. Ze kon hem een berichtje sturen. Perfect. Een sms. Om hem te vragen of hij nog van plan was om te komen opdagen.

Ja, dat zou hem voor gezichtsverlies kunnen behoeden voor het geval hij hun afspraak was vergeten. Waarom het haar taak was om hem voor gezichtsverlies te behoeden, was weer een heel andere kwestie.

Toen ze haar telefoon pakte, herinnerde ze zich dat mobieltjes eigenlijk verboden waren in de bakkerij. Er hing een bordje aan de binnenkant van de deur, met daarop een plaatje van een telefoon met een rode streep erdoorheen. Zou een sms sturen ook verboden zijn? Maureen stuurde gewoonlijk nooit sms'jes, dus zeker wist ze het niet.

Voor alle zekerheid ging ze buiten staan, waardoor het bijna voelde alsof ze iets geheims aan het doen was. Ze keek met een frons naar het scherm en peinsde over wat ze moest typen. 'Kom op,' mompelde ze binnensmonds, 'het is niet alsof dit in steen

gebeiteld gaat worden.’ Toch moest ze lang nadenken over de aanhef. Was een aanhef überhaupt nodig? Of moest ze gewoon direct ter zake komen? En hoe moest ze het berichtje afsluiten? Vriendelijke groet? Tot snel? Maureen? M.D.? Nee, dat was raar. Oké. M. Davenport. Zo.

Ze verzond het bericht.

Precies op dat moment knipperde er een icoontje op haar scherm, wat erop wees dat ze een nieuw bericht had. Vreemd. Ze kreeg vrijwel nooit sms’jes.

Dit was van – oeps – Eddie Haven, ongeveer een uur geleden verstuurd.

Ben 15 min later. Sorry. Zie je om 18:15.

Dus nu zou ze overkomen als een neurotische psychopathische stalker, die zeurde over een vertraging van een kwartiertje en te suf was om haar telefoon te checken.

Starend naar het kleine schermje hoopte ze vurig dat de aarde zou openscheuren om haar te verzwelgen, zodat haar deze ongemakkelijke afspraak bespaard zou blijven. Verzonken in gedachten merkte ze het witte busje dat op haar af kwam rijden niet op, totdat het bijna te laat was. Ze sprong weg van de stoep-rand, terwijl het busje een scherpe bocht maakte om een paar meter verderop tot stilstand te komen. Rockmuziek dreunde uit het gekraste en gedeukte voertuig totdat de motor ratelend af-sloeg.

Met haar telefoon in haar bevroren vingers geklemd leunde Maureen geschrokken tegen de muur van de bakkerij. Ze hoorde een portier dichtslaan, naderende voetstappen.

Een in het zwart geklede man liep recht op haar af. Ze bekeek hem van top tot teen. Hij had het ruige kapsel van een ouderwetse surfer uit Californië. Hij droeg een gescheurde spijker-

broek en zwarte gympen, een jas met een rits waaraan een skipas bungelde, met daaronder een nauwsluitend zwart T-shirt. Eddie Haven was gearriveerd. Fantastisch. Hij zou haar vast geweldig vinden.

‘Wow, dame. Ik zag je niet. Ik reed je bijna omver,’ zei hij.

‘Ja,’ stemde ze in. ‘Dat klopt.’

‘Ik zag je niet,’ herhaalde hij.

Natuurlijk had hij haar niet gezien. Dat was niet de eerste keer. ‘Je had beter moeten uitkijken.’

‘Dat deed ik ook, ik...’ Hij haalde zijn hand door zijn lange haar. ‘Jezus, je liet me schrikken.’

‘Je moet de naam van de Heer niet ijdel gebruiken,’ zei ze en ze kromp direct ineen bij het horen van haar eigen woorden. Sinds wanneer was zij zo belerend?

‘Het was geen ijdel gebruik,’ reageerde hij. ‘Ik meende het oprecht.’

Ze snoof, waardoor de kou nog meer tot haar lichaam door-drong. ‘Het is gewoon zo... fantasieloos. En bovendien respect-loos.’

‘Voelen we ons boven de rest verheven?’ vroeg hij met een grijns op zijn ongelooflijk knappe gezicht. ‘Nou, het was gezellig, maar ik moet er weer vandoor.’ Hij gaf een knikje in de richting van de bakkerij. ‘Ik heb een afspraak met iemand.’

Op dat moment klonk er een gedempt geluidje uit zijn spij-kerbroek. Hij graaide in zijn broekzak en haalde er een telefoon uit.

Maureen tuurde naar het schermpje van haar eigen telefoon en zag dat haar berichtje was verzonden. Om vervolgens weer op te kijken naar Eddie Haven. Ondanks zijn gevloek was hij onweerstaanbaar. Niet alleen was hij bijna onmenselijk knap; zijn

hele uitstraling was bijzonder aantrekkelijk. Hij had een bepaald soort aura om zich heen hangen, als een magneet die alle energie naar zich toe trok. En hij deed niet eens iets bijzonders, hij stond daar alleen maar een sms'je te lezen.

Dit kan nooit goed aflopen, dacht ze.

Met een verbaasde blik drukte hij op een knopje. Haar telefoon rinkelde. Geschrokken liet ze het ding op de grond vallen.

Galant boog hij zich voorover om hem op te rapen en aan haar terug te geven. 'Maureen, toch? Maureen Davenport.'

'Klopt.' Ze zette haar telefoon af en stopte hem in haar zak.

'Gooi je de hoorn er nu al op?' vroeg hij haar plagerig.

'Dat zal wel nieuw voor je zijn, dat een vrouw de hoorn erop gooit.'

'Mijn god, nee hoor. Dat geloof je toch zeker zelf niet?'

Ze huiverde. 'Blijf je de hele tijd zo praten?'

'Pff,' zei hij. 'Ik wist niet dat je zo'n heilig boontje was.'

'In vergelijking met jou is een crimineel nog heilig,' beet ze terug.

'Ik heb inderdaad wel criminelen ontmoet die heiliger waren dan ik. Hé, wacht eens even, ik ben een crimineel.' Hij sloeg zichzelf voor zijn hoofd. 'Betekent dat dat ik heiliger ben dan ikzelf? Jezus, dame, jij weet hoe je een man in verwarring moet brengen.'

'Het is niet mijn bedoeling om je op welke manier dan ook in verwarring te brengen,' sneerde ze.

'Dus... Maureen Davenport,' zei hij terwijl hij naar de bakkerswinkel liep. Hij sprak haar naam uit alsof hij hem wilde proeven. 'Van de bibliotheek.'

'Klopt.' Ze wist niet zeker of hij verrast, teleurgesteld of gewoon neutraal klonk.